

*Hát ez a pasas meg mit bámul itt?
– egy lakó végigmérte, beengedte.
Igen, a kilencedik emeletre,
ő is pont oda, elindult a lift.*

*Tudja, szabadkozott, minden itt történt.
Hagyja csak, én is cipőben vagyok.
Ha nem haragszik, megnézném az erkélyt:*

*odalent járda, apró kőpadok.
Alacsonyabb, mint régen volt, a mellvéd,
és az öröm, hogy hazajut, nagyobb.*

ZALÁN TIBOR

Egy omlás fázisai

*Először kényszerítette térd
re magában az embert A pál
inkák tornyaiból ellátni
a tengorig A partokon fehé
érlő csontvázzakig A szépség
mindig áldozattal jár Mint egy
kórboncnok könyékig mocsokban
Az esztétika iszapjában
megmerülve fulladásig*

*Aztán csak rálegyint Odébb rak
ja magától a tárgyakat A
magány az emlékek eltávol
ításával kezdődik Nem fél
Pedig kellene félnie Az
embert körülvevő tárgyakban
rakódik meg a múlt Azt kitör
ülve az embert törli ki mag
ából Aki Az ember minek*

*Cafatnyi rothadó hús Isten-
marék elporladó csont a vi
lágba vetve Majd százkilónyi
fölöslegesség A létezés
megfeledezik teremtménye
iról Kimért időkből elveg
etálnak A kimért időn most*

*Hát ez a pasas meg mit bámul itt?
– egy lakó végigmérte, beengedte.
Igen, a kilencedik emeletre,
ő is pont oda, elindult a lift.*

*Tudja, szabadkozott, minden itt történt.
Hagyja csak, én is cipőben vagyok.
Ha nem haragszik, megnézném az erkélyt:*

*odalent járda, apró kőpadok.
Alacsonyabb, mint régen volt, a mellvéd,
és az öröm, hogy hazajut, nagyobb.*

ZALÁN TIBOR

Egy omlás fázisai

*Először kényszerítette térd
re magában az embert A pál
inkák tornyaiból ellátni
a tengorig A partokon fehé
érlő csontvázkig A szépség
mindig áldozattal jár Mint egy
kórboncnok könyékig mocsokban
Az esztétika iszapjában
megmerülve fulladásig*

*Aztán csak rálegyint Odébb rak
ja magától a tárgyakat A
magány az emlékek eltávol
ításával kezdődik Nem fél
Pedig kellene félnie Az
embert körülvevő tárgyakban
rakódik meg a múlt Azt kitör
ülve az embert törli ki mag
ából Aki Az ember minek*

*Cafatnyi rothadó hús Isten-
marék elporladó csont a vi
lágba vetve Majd százkilónyi
fölöslegesség A létezés
megfeledezik teremtménye
iról Kimért időkből elveg
etálnak A kimért időn most*